

Οι πόνοι και οι κόποι για την αγάπη του Θεού.

Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Πόσες φορές ο άνθρωπος, που θέλει ν' αρχίσει μια εργασία για την αγάπη του Κυρίου, δε ρωτάει λέγοντας: Άραγε υπάρχει ανάπαυση σ' αυτή την εργασία; ή, πώς θα μπορέσω να περπατήσω σ' αυτό το δρόμο της αρετής εύκολα, χωρίς να κοπιάσω; ή, μήπως υπάρχει τίποτε που θα προκαλέσει θλίψη και κόπο στο σώμα μου; Για πρόσεξε πώς τα ψάχνουμε όλα ζητώντας την ανάπαυση! Μα τι λες, άνθρωπέ μου; Θέλεις ν' ανεβείς στον ουρανό και να εισέλθεις στη βασιλεία του Θεού, και να έχεις κοινωνία μαζί Του, και να χαρείς τη μακάρια ανάπαυση του κόσμου εκείνου και την κοινωνία με τους Αγγέλους και τη ζωή την αθάνατη, και ρωτάς αν αυτός ο δρόμος, που οδηγεί στο Θεό, έχει δυσκολίες; Είναι να απορεί και να θαυμάζει κανείς.

Κοιτάξτε τους ναυτικούς, που έχουν τον πόθο των πραγμάτων αυτού του ψεύτικου και μάταιου κόσμου, πώς πλέουν ενάντια στα φοβερά κύματα της θάλασσας. Δείτε και τους άλλους, τους στεριανούς, πώς τολμούν, με κίνδυνο της ζωής τους, να περνούν από δύσβατους και κακοτράχαλους δρόμους, και δε λένε ποτέ ότι ο δρόμος μας έχει

δυσκολίες και πόνους! Αντίθετα, εμείς όπου και να βρισκόμαστε, μελετούμε την άνεση. Εάν όμως σκεφθούμε σε κάθε περίπτωση το δρόμο του μαρτυρίου του Κυρίου, τότε θα καταλάβουμε ότι κανένας κόπος και καμία δυσκολία δεν είναι ανώτερη από το μαρτύριο του Χριστού μας.

Μήπως είναι κανείς που δεν έχει πεισθεί εντελώς ότι τα πράγματα έχουν έτσι; Είναι δηλαδή κανείς που νίκησε στον πόλεμο, ή δέχθηκε στο κεφάλι του το φθαρτό στεφάνι της νίκης, ή πέτυχε, γενικά, αυτό που ήθελε, κι ας μην ήταν και τόσο αξιόπαινο, ή έγινε υπηρέτης σε κάτι το θεϊκό, ή κατόρθωσε κάποια αξιοθαύμαστη αρετή, αν πρωτύτερα δεν περιφρόνησε τον κόπο και τη θλίψη, κι αν δεν απομάκρυνε από μέσα του το ερεθιστικό φρόνημα της άνεσης, το οποίο γεννά την αμέλεια, την τεμπελιά και το φόβο; Αυτά δεν είναι που χαυνώνουν τον άνθρωπο και τον κάνουν ανίκανο για κάθε αξιόλογο έργο; (74-5)

Οι πόνοι και οι κόποι που καταβάλλουμε στον παρόντα κόσμο για την αγάπη του Θεού, δε συγκρίνονται με την πνευματική τρυφή που ετοιμάσε ο Θεός για όσους κακοπαθούν και στερούνται τα αγαθά. Όπως ακολουθούν τα δεμάτια της χαράς γι' αυτούς που σπέρνουν με κόπο και ιδρώτα, έτσι ακολουθεί η χαρά την κακοπάθεια, που περνάμε για την αγάπη του Θεού. Το ψωμί που κερδίζεται με τον ιδρώτα, φαίνεται γλυκό για το γεωργό, και οι κόποι που καταβάλλονται για την αρετή φαίνονται κι αυτοί γλυκοί στην καρδιά που γνώρισε το Χριστό.

Να υπομείνεις τον εξευτελισμό και την ταπείνωση με ευχαρίστηση, για να έχεις παρρησία στο Θεό. Ο άνθρωπος που υπομένει σκληρά και λυπηρά λόγια ενσυνείδητα, χωρίς προηγουμένως να έχει βλάψει αυτόν που τον προσβάλλει, βάζει ακάνθινο στεφάνι στο κεφάλι του, και είναι μακάριος, διότι κατά τη μέλλουσα κρίση θα αμειφθεί με το στεφάνι της αφθαρσίας. (90-1).

Μην αποφεύγεις τις θλίψεις, διότι βοηθούμενος απ' αυτές μαθαίνεις καλά την αλήθεια και την αγάπη του Θεού. Και μη φοβηθείς τους πειρασμούς, διότι μέσα από αυτούς βρίσκεις θησαυρό. Να προσεύχεσαι να μην εισέλθεις στους ψυχικούς πειρασμούς· όσο για τους σωματικούς, να ετοιμάζεσαι να τους αντιμετωπίσεις με όλη τη δύναμή

σου, γιατί χωρίς αυτούς δεν μπορείς να πλησιάσεις το Θεό. Μέσα σ' αυτούς εμπεριέχεται η θεία ανάπαυση. Όποιος αποφεύγει τους σωματικούς πειρασμούς, αποφεύγει την αρετή. (186)

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 112.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>